

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobkyně: **T. K.**
st. příslušnost: X
t. č. ve výkonu trestu X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2021, č. j. OAM-67/ZA-ZA11-ZA22-2021,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2021, č. j. OAM-67/ZA-ZA11-ZA22-2021, se *ruší* a věc se *vrací* žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobkyni se *nepřiznává* náhrada nákladů řízení
- III. Žalovaný *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Předmětem sporu je zákonnost rozhodnutí žalovaného, který žalobkyni pocházející z Doněcké oblasti neudělil mezinárodní ochranu. Konflikt, který na východě Ukrajiny probíhal, nebyl podle žalovaného totální. A nevylučoval, aby se žalobkyně vrátila do jiné

bezpečnější části své země. Podle žalobkyně nezjistil dostatečně skutkový stav a daný konflikt podcenil. Krajský soud s ohledem na své povinnosti plynoucí z unijního práva musel k žalobě žalobkyně nyní posoudit, zda rozhodnutí žalobkyně ob stojí tváří v tvář aktuálnímu dění na Ukrajině.

II. Rozhodnutí žalovaného a související skutkové okolnosti

2. Žalobkyně podala dne 29. 1. 2021 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Narodila se v obci X v Doněcké oblasti. Z vlasti do ČR vycestovala na pracovní vízum na podzim roku 2005. Od roku 2015 nebo 2016 tu měla trvalý pobyt. V roce 2017 jí ukradli doklady. Přišla i o cestovní pas. Nahlásila to tu na policii. V roce 2019 jí trvalý pobyt zrušili kvůli trestné činnosti (krádeže). O mezinárodní ochranu žádá kvůli obavám z návratu. Doma ji hledají ruští vojáci a jiní lidé z tzv. Doněcké lidové republiky („DLR“). V roce 2014 totiž se svojí kamarádkou napomohla zatčení ruského vojáka. Daná kamarádka je nezvěstná. Se státními orgány na Ukrajině problémy neměla. Nevedlo se proti ní žádné trestní stíhání. Nečelila ani překážkám ve vycestování. Doklady DLR nikdy neměla. Cítí se jako Ukrajinka a nepřeje si připojení DLR k Rusku. Dne 30. 12. 2020 vyšla z vězení. Nevěděla, že tam může požádat o mezinárodní ochranu. Dříve ji nepotřebovala, protože měla trvalý pobyt.
3. Žalovaný nashromáždil několik zpráv o situaci na Ukrajině z dubna 2020 a počátku roku 2021. Neshledal žádný z důvodů pro udělení azylu podle § 12 až 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu („zákon o azylu“). Nedospěl pak ani k závěru, že by žalobkyni hrozila vážná újma coby důvod pro doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu. Žalobkyně nikdy neměla ve vlasti problémy se státními orgány, ani ji tam nestíhali. Veškeré její důvody souvisí s příhodou z roku 2014, kdy měla s kamarádkou napomoci zatčení ruského vojáka. Podle žalovaného však lze doplňkovou ochranu přiznat jen tam, kde nebezpečí reálné a bezprostředně po návratu hrozí, nikoliv tam, kde vůbec nastat nemusí. Žalovaný nepřehlédl zrušení trvalého pobytu žalobkyně kvůli její trestné činnosti. Primárním důvodem žádosti je proto přání legalizace pobytu v ČR. Žalobkyně ji podala účelově, aby se vyhnula vyhoštění.
4. Žalovaný pak nezlehčoval, že ve dvou konkrétních částech Ukrajiny včetně Doněcké oblasti probíhal ozbrojený konflikt. Nešlo však o „totální konflikt“, který by už jen z důvodu přítomnosti na území Ukrajiny přinášel každému civilistovi reálné nebezpečí újmy. Nejde tedy o konflikt ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Žalobkyně navíc má možnost přestěhovat se do jiné oblasti Ukrajiny nezasážené konfliktem. Navrátilci na Ukrajinu mohou čelit určitým praktickým problémům (např. propadlé doklady, zpretrhané rodinné a sociální vazby aj.), ale žádost o azyl v jiné zemi tyto obecné těžkosti pro návratu z dlouhého pobytu v zahraničí negativně neovlivňuje.
5. Žalovaný proto rozhodnutím ze dne 3. 5. 2021, č. j. OAM-67/ZA-ZA11-ZA22-2021 („rozhodnutí žalovaného“), žalobkyni neudělil žádnou z forem mezinárodní ochrany.

III. Žaloba

6. Žalobkyně namítá, že žádala o mezinárodní ochranu z důvodu zhoršené bezpečnostní situace na Ukrajině. Bála se pronásledování ze strany ruských vojáků. Je odpůrkyní připojení Doněcké oblasti k Rusku. Hrozí jí tam nebezpečí vážné újmy na životě a zdraví. Ozbrojený konflikt, který se na východě země odehrává, se žalobkyně přímo dotýká. Žalovaný si nedostatečně zjistil skutkový stav. Nepřihlédl ke všem relevantním

okolnostem a nesprávně aplikoval § 14a zákona o azylu. Žalobkyně splňuje všechny podmínky pro udělení doplňkové ochrany.

7. Poslední bydliště žalobkyně v zemi původu se nachází ve východní části Ukrajiny v blízkosti kontaktní linie, kde dochází k bojům a dalším incidentům. Ty svojí povahou představují riziko vážné újmy ve smyslu ohrožení života a zdraví civilisty. V tomto ohledu žalobkyně poukazuje na několik zpráv o zemi původu. Situace na východě Ukrajiny není stabilizovaná. Hrozí jí tam vážná újma. I přes sjednané příměří se v médiích stále objevují zprávy o útocích a bojích.
8. Ve vztahu k vnitřnímu přesídlení ukrajinských žadatelů o udělení mezinárodní ochrany je třeba posoudit komplexně řadu faktorů, včetně osobní situace žadatele a toho, zda by jedinec mohl po přesídlení žít bez nepřiměřeného příkoří v oblasti přesídlení. Žalovaný však k žádnému takovému komplexnímu posouzení nepřistoupil. Osoby z východní Ukrajiny se potýkají s bariérami v přístupu k účinnému vnitřnímu přesídlení. Tou nejstěžejnější je diskriminace. Vnitřně přesídlené osoby z východní Ukrajiny diskriminují jak státní orgány, tak ostatní občané. Tato společenská diskriminace na západní Ukrajině představuje hlavní překážku naplnění kritéria rozumnosti vnitřního přesídlení. Žalobkyně rovněž poukazuje na to, že již od roku 2005 dlouhodobě pobývá v ČR. Nemá proto v zemi původu již téměř žádné vazby. Možnost přesídlení by byla ještě o to složitější. Žalobkyně nepodala žádost o mezinárodní ochranu účelově. Podle Nejvyššího správního soudu jí nelze čas podání žádosti přikládat k tíži.

IV. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný uvádí, že žalobkyně jako důvod odchodu z vlasti v roce 2005 uvedla přání odejít z místa bydliště, kde nechtěla dále žít. Nikdy neměla žádné problémy s vycestováním z vlasti. Pokaždé cestovala na ukrajinský cestovní doklad. V zemi původu neměla ani problémy se státními orgány. Veškeré uvedené důvody se vztahují k příhodě z roku 2014, kdy s kamarádkou přispěly k zatčení ruského vojáka. Ruští vojáci a lidé z DLR ji mají kvůli tomu hledat. Doplňkovou ochranu lze v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně po návratu do vlasti hrozí. Nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat.
10. Žalobkyně výslovně uvedla, že o mezinárodní ochranu nepožádala dříve, protože ji nepotřebovala díky následně zrušenému trvalému pobytu v ČR. Žalovaný je proto přesvědčen, že primárním důvodem žádosti jmenované je tedy přání legalizace pobytu v ČR. Důvody tvrzené žalobkyní jsou čistě účelové. Žalobkyně se snaží vyhnout správnímu vyhoštění. Žádost o mezinárodní ochranu podala více než šest roků po zmiňované příhodě. Žalovaný zdůrazňuje, že azylové řízení je institutem výjimečným a rozhodně neslouží k pouhé legalizaci pobytu. Námitky žalobkyně o hrozbě případného nebezpečí žalovaný považuje za spekulativní

V. Posouzení věci krajským soudem

11. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“), ve lhůtě podle § 32 odst. 1 zákona o azylu.
12. Žaloba je důvodná.

13. Krajský soud musí úvodem uznat, že pokud by posuzoval jádro námitek žalobkyně podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného, námitky žalobkyně týkající se hrozby vážné újmy na Ukrajině a otázky vnitřního přesídlení by nejspíš byly nedůvodné (srov. z nedávné rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu např. rozsudek ze dne 31. 1. 2020, č. j. 5 Azs 105/2018-46, usnesení ze dne 7. 1. 2021, č. j. 5 Azs 196/2020-56, či rozsudek ze dne 16. 4. 2021, č. j. 5 Azs 173/2020-47, a z rozhodování zdejšího soudu srov. např. rozsudky ze dne 30. 11. 2021, č. j. 41 Az 71/2020-61, a ze dne 1. 9. 2021, č. j. 41 Az 51/2020-61).
14. Žalovanému by bylo možné vytknout snad jen úvahu neodpovídající relevantní unijní úpravě podle čl. 8 odst. 1 směrnice 2011/95/EU („kvalifikační směrnice“), který se týká vnitrostátní ochrany. O vnitrostátní ochraně lze totiž uvažovat, až pokud by žalovaný shledal, že žalobkyni hrozí v místě jejího původu pronásledování nebo vážná újma. Což žalovaný neshledal, resp. to z jeho rozhodnutí jasně neplyne. Nešlo by ovšem o vadu s dopadem na zákonnost rozhodnutí. Žalovaného svedl na scestí § 2 odst. 7 zákona o azylu, do nějž zákonodárce v tomto směru chybně transponoval čl. 8 odst. 1 kvalifikační směrnice (viz např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 11. 2021, č. j. 41 Az 71/2020-61, body 16-17).
15. Vše se každopádně změnilo ve čtvrtek 24. 2. 2022. *Na velké části území Ukrajiny po invazi Ruské federace vypukl mezinárodní ozbrojený konflikt.*
16. Krajský soud k němu musel přihlédnout na základě čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU („procedurální směrnice“). Podle něj členské státy EU musí zajistit, aby měl žadatel v řízení o udělení mezinárodní ochrany k dispozici účinný opravný prostředek, jehož podstatou je alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně posouzení jak skutkové, tak právní stránky věci, které je úplné a *ex nunc* (tj. podle stavu ke dni rozhodnutí soudu). Podle čl. 52 odst. 1 procedurální směrnice se povinnost zajistit účinný opravný prostředek ve smyslu čl. 46 odst. 3 této směrnice vztahuje na žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané po 20. 7. 2015. S ohledem na včasné neprovedení čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice do vnitrostátního právního řádu, má toto ustanovení přímý účinek, jedná-li se o žádost o mezinárodní ochranu podanou po rozhodném datu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2017, č. j. 1 Azs 194/2017-30, nebo ze dne 15. 1. 2016, č. j. 5 Azs 20/2015-35). Právě krajský soud je v tomto případě soudem, který má povinnost zajistit úplné a *ex nunc* posouzení opravného prostředku podaného proti rozhodnutí žalovaného.
17. V rámci soudního řízení lze při aplikaci čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice pracovat pouze s takovými novými skutečnostmi, které žadatel o udělení mezinárodní ochrany buď nemohl bez svého zavinění uvést již v řízení před správním orgánem, anebo k jejich neuvedení měl ospravedlnitelný důvod (srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16).
18. V tomto případě není pochyb o tom, že *válka na Ukrajině představuje novou skutečnost, kterou žalobkyně nemohla uplatnit ve správním řízení.* Přestože žalobkyně na tuto skutečnost nepoukázala ani později, krajský soud k ní musel přihlédnout z vlastní iniciativy. Bez ohledu na dispoziční zásadu, která se ve správním soudnictví obvykle uplatní. Byť z čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice neplyne požadavek, aby soudy ve správním soudnictví z vlastní iniciativy aktivně dohledávaly případné nové důvody pro udělení mezinárodní ochrany, i Nejvyšší správní soud již připustil, že mohou nastat určité zcela specifické situace, za nichž soudy ve správním soudnictví budou muset přihlédnout i

k okolnostem nenamítaným žadatelem o mezinárodní ochranu. Za takovou specifickou situaci Nejvyšší správní soud označil například *vypuknutí válečného konfliktu na území celé země původu žadatele o mezinárodní ochranu* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2020, č. j. 1 Azs 288/2020-27). Současná situace na Ukrajině podle krajského soudu představuje přesně takovou situaci, kterou musel zohlednit.

19. Zároveň má krajský soud za to, že konflikt na Ukrajině představuje skutečnost obecně známou, kterou není třeba dokazovat při jednání. Jedná se v tomto případě o jinou situaci, než tomu bylo ve věci řešené Nejvyšším správním soudem v rozsudku č. j. 1 Azs 288/2020-27. Tímto rozsudkem Nejvyšší správní soud vytýkal Krajskému soudu v Brně, že za notorietu považoval vojenskou operaci spočívající ve vpádu ozbrojených sil Turecka do severní Sýrie kontrolované kurdskými milicemi. Podle Nejvyššího správního soudu se nejednalo o skutečnost, která by byla všeobecně známá, ale spíše o takovou skutečnost, s níž se krajský soud seznámil v rámci své vlastní činnosti, popř. o ní dotčený soudce věděl s ohledem na jeho zvýšený zájem o problematiku zahraniční politiky (viz bod 24 citovaného rozsudku).
20. V případě války na Ukrajině se však krajský soud domnívá, že se o obecně známou skutečnost jedná. Snad každý člověk na světě s přístupem k internetu nebo nezávislým televizním, rozhlasovým či novinovým zprávám o vypuknutí války ví. Nařizování jednání jenom proto, aby krajský soud provedl dokazování ve vztahu k této nové skutečnosti, by nemělo praktický smysl. Absence ústního jednání nijak nezasáhne do práv účastníků řízení. I sám žalovaný v současné době zřejmě minimálně tuší, že jeho negativní rozhodnutí o žádostech osob z Ukrajiny o mezinárodní ochranu ve světle hrozivých událostí poslední dnů neobstojí. Doslova se přitom nabízí otázka, zda probíhající ozbrojený konflikt nevyvolává situaci, ve které hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy v podobě vážného a individuálního ohrožení života civilistů nebo jejich lidské důstojnosti a nedotknutelnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního ozbrojeného konfliktu (§ 14a odst. 1 a 2 písm. c) zákona o azylu ve světle čl. 15 písm. c) kvalifikační směrnice]. Tuto otázku bude muset žalobce v právě projednávané věci žalobkyně zodpovědět.
21. Krajský soud si zatím nedovoluje hodnotit intenzitu ozbrojeného konfliktu odehrávajícího se na Ukrajině. Tato nelehká úloha bude na žalovaném. Boje na Ukrajině se již ovšem neomezují „pouze“ na část Doněcké oblasti, odkud je žalobkyně, či Luhanské oblasti, ale dotýkají se velké části jejího území, včetně hlavního města Kyjeva. Lze odkázat například na předběžné opatření Evropského soudu pro lidská práva za dne 1. 3. 2022 (blíže viz <https://bit.ly/3HxrjKM>). Štrasburský soud v něm na návrh Ukrajiny, aby vydal předběžné opatření vůči Rusku kvůli „masivnímu porušování lidských práv ruskými vojsky během vojenské agrese proti suverénnímu území Ukrajiny“, při vyhovění tomuto návrhu vzal v potaz „současnou vojenskou aktivitu, která byla zahájena dne 24. února 2022 v různých částech Ukrajiny a domnívá se, že vyvolává skutečné a trvající riziko vážné hrozby porušení práv civilního obyvatelstva zaručených Úmluvou, zejména podle článku 2 (právo na život), 3 (zákaz mučení a nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání) a 8 (právo na respektování soukromého a rodinného života) Evropské úmluvy o lidských právech.“ [přeložil a zvýraznil krajský soud].
22. Podobně lze odkázat na slova prokurátora Mezinárodního trestního soudu Karima Khana (<https://bit.ly/361W1NU>), který se minulý týden rozhodl zahájit vyšetřování situace na Ukrajině, protože existuje „rozumný základ se domnívat, že na Ukrajině byly spáchány jak

domnělé válečné zločiny, tak zločiny proti lidskosti v souvislosti s událostmi, které již byly posouzeny během předběžného zkoumání Úřadem [prokurátora Mezinárodního trestního soudu – doplnil krajský soud]. Vzhledem k rozšíření konfliktu v posledních dnech je mým záměrem, aby se toto vyšetřování týkalo také jakýchkoli nových údajných zločinů spadajících do jurisdikce mého Úřadu, které byly spáchány kteroukoli stranou konfliktu na jakékoli části území Ukrajiny.“ [přeložil a zvýraznil krajský soud]. I Nejvyšší správní soud včera v rozsudku č. j. 10 Azs 537/2021-31 uvedl, že „[n]ynější situace na Ukrajině je (...) bezprecedentní. (...). Na Ukrajině probíhají intenzivní boje, milióny ukrajinských uprchlíků již dorazily do Evropy či jsou na cestě. (...)“ (bod 16 citovaného rozsudku). V posledních dvou týdnech tedy došlo k natolik významné změně poměrů v zemi původu žalobkyně, že rozhodnutí žalovaného, pracující i s alternativou vnitřní ochrany, nyní jednoduše nemůže obstát.

23. Žalovaný tedy bude muset v novém řízení přihlédnout k aktuální (zejména bezpečnostní a lidskoprávní) situaci na Ukrajině, která tu bude v době jeho rozhodování a jejíž podobu momentálně nelze s ohledem na vývoj posledních dnů spojený s bezprecedentní vojenskou agresí Ruské federace vůči Ukrajině předvídat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2022, č. j. 5 Azs 82/2020-64, bod 34 *in fine*). S ohledem na takto zjištěný skutkový stav v době nového rozhodování bude žalovaný muset znovu posoudit, zda se v místě bydliště žalobkyně odehrává ozbrojený konflikt, který by mohl ohrozit její život nebo lidskou důstojnost a nedotknutelnost, a pokud ano, zda s ohledem na současnou bezpečnostní situaci v dalších místech na Ukrajině, lze žalobkyni odkázat na možnost vnitřního přesídlení.
24. Žalobkyně také namítá, že svoji žádost nepodala účelově. Čas podání žádosti jí nelze klást k tíži. Krajský soud s ní souhlasí. Nerozumí totiž neustálé potřebě žalovaného téměř v každém rozhodnutí, kterým nevyhoví žádosti o mezinárodní ochranu, zdůrazňovat její účelovost a obviňovat žadatele z toho, že se jejím podáním snaží pouze legalizovat pobyt. Ačkoliv žalovaný může mezinárodní ochranu vnímat jako výjimečný institut (kterým ale vůbec není; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 Azs 207/2017-36, bod 45), slouží primárně k tomu, aby žadateli umožnila legálně setrvat na území státu, který mu ochranu poskytl. *Každá žádost o mezinárodní ochranu ve skutečnosti slouží právě k legalizaci pobytu. Ovšem pouze při splnění zákonných podmínek.* Úkolem žalovaného v řízení o každé jednotlivé žádosti o mezinárodní ochranu je posoudit, zda žadatel tyto podmínky splňuje. Nic víc. I žádost podaná šest let po událostech, ve kterých žadatel spatřuje hrozbu pronásledování či vážné újmy, může být důvodná.
25. To, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu s jistým časovým odstupem, tedy samo o sobě nesvědčí o účelovosti či nedůvodnosti podané žádosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2019, č. j. 8 Azs 27/2019-52). *Může to brát roli při posouzení věrohodnosti výpovědi žadatele* [viz také čl. 4 odst. 5 písm. d) kvalifikační směrnice]. *Hodnocení věrohodnosti výpovědi žadatele o mezinárodní ochranu však má předcházet věcnému posouzení jeho žádosti.* Výsledkem tohoto hodnocení by totiž mělo být určení skutečností, které dále budou předmětem meritorního posouzení. Opačný postup je nelogický. *Pokud je totiž azylový příběh ve všech jeho relevantních okolnostech nevěrohodný, v zásadě nemá smysl dále posuzovat, zda žadatel splňuje podmínky pro mezinárodní ochranu* [blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45, body 40-42, k tomuto tématu blíže viz také Noll, Gregor. Credibility, Reliability and Evidential Assessment. In: Costello, Cathryn, Foster, Michelle, a McAdam, Jane (eds.).

The Oxford Handbook of International Refugee Law. Oxford University Press, 2021, s. 607-622].

26. Žalovaný však žádné posouzení věrohodnosti, které by odpovídalo minimálním standardům na tento proces, neprováděl. Jeho chybná úvaha o účelovosti žádosti žalobkyně proto nemůže obstát. Jak ostatně ukazuje i tato věc, s ohledem na to, jak unijní právo konstruuje evropský azylový systém, se v průběhu času může příběh na pozadí žádosti o mezinárodní ochranu proměnit v takovém rozsahu, že už hypoteticky může zakládat její důvodnost. Zda ji nové události opravdu zakládají i v tomto případě, to bude muset žalovaný znovu vyhodnotit ve světle výše uvedeného v novém řízení.

VI. Závěr

27. Krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného s ohledem skutkový vývoj na Ukrajině následující po vydání rozhodnutí žalovaného, který musel vzít podle čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice v potaz. Za této situace bude skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžadovat rozsáhlé doplnění [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Právní názor vyslovený v tomto rozsudku (shrnuje ho bod 23 výše) žalovaného v dalším řízení zavazuje (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
28. Žalobkyni jako úspěšné účastnici řízení vzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Žádné však nevyčísčila, proto jí je krajský soud nepřiznal. Žalovanému jako neúspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo (§ 60 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, pokud má stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno, 11. března 2022

Martin Kopa, v. r.
samosoudce